

Runningas omma seltsiga jäi moisnikko jure
weel jahhi peäle, — esmaspäwal mindi jälle
wälja. Siis sündis et faks noort naesterah-
wast kunninga prona ülemist teenridest igga-
wust tundsid, ja jõe äärt möda rohho aia-
st läbbi wäljale kõndides eddasi läksid. Teine
neist, Mina nimmi, olli wägga wisikas ja lah-
heda wisiga innimenne, ja püdis teist, kes
umbse ollemisega olli, omma kõnnega lah-
hutada. Kui nad ikka eddasi läksid, pärke
punnusid ja isse naerda itsitasid, ja mois olla,
ka monda pulma-pärja jutto räkisid, ja wimaks
jo hulga maad emale joudnud, tulli üks met-
sa hal metsa poolt, wist küttest wälja pelle-
tud, karrates nende pole ja just nende wasto.
Need piddasid tedda esite koeraks. Wanna
hal tulli 20 sammo peäle nende liggi, istus
jõe kalda peäle, ja wahtis otsekohhe naes-
terahwa pole, — nende melest olli nago
olleks hal üttelnud: Sind noroke wöttan
louneks, ja sind teine noroke pannen enne-
sele sia teinepole lillede õhtuks.

Sesuggust peigmeest ei teädnud norokesed

ennestele kül mitte sowida. Mollemad jäid
seisma, ei sanud sanna suust, — nad ollid
arro sanud, mis loom se olli, agga ei teädnud,
et ta ni suur kurri murdja polle. Waiksem neist
õhtas; teine läks julgemaks, watas ümberin-
gi, kas kussagilt abbi lota. Mitte hinge.

Agga wato, seäl liggifordas oia pohjast,
kus kuiwa aiaga tee käis, paistid faks hob-
bose pead, pärrast wanker ka, ja üks prist
noor mees istus sees. Mollemad naesterah-
was küssendasid rõmo pärrast, ja hunt lastis
sabba longa ja läks sõrkides nattofesse maad
eddasi, ja siis istus jälle mahha. Teie ollete
meid surma suust wälja tonud, ütles Mina,
ja läks nore mehhe pole. Noormees kohkus
ärä, kui ta siin kõrmalisses paikas ni ehtind
naesterahwast näggi. Pärrast, kui juttule
said, pallus noormees naesterahwast omma
wanfrissee istuda.

Wankris räkis noormees, et ta siit kirriko
õppetaja poeg, et issa jo wanna, ja temma
issale abbiks pididi sama, et ta tulles püh-
hopääw prawi jutlust peab teggema, ja et ta